

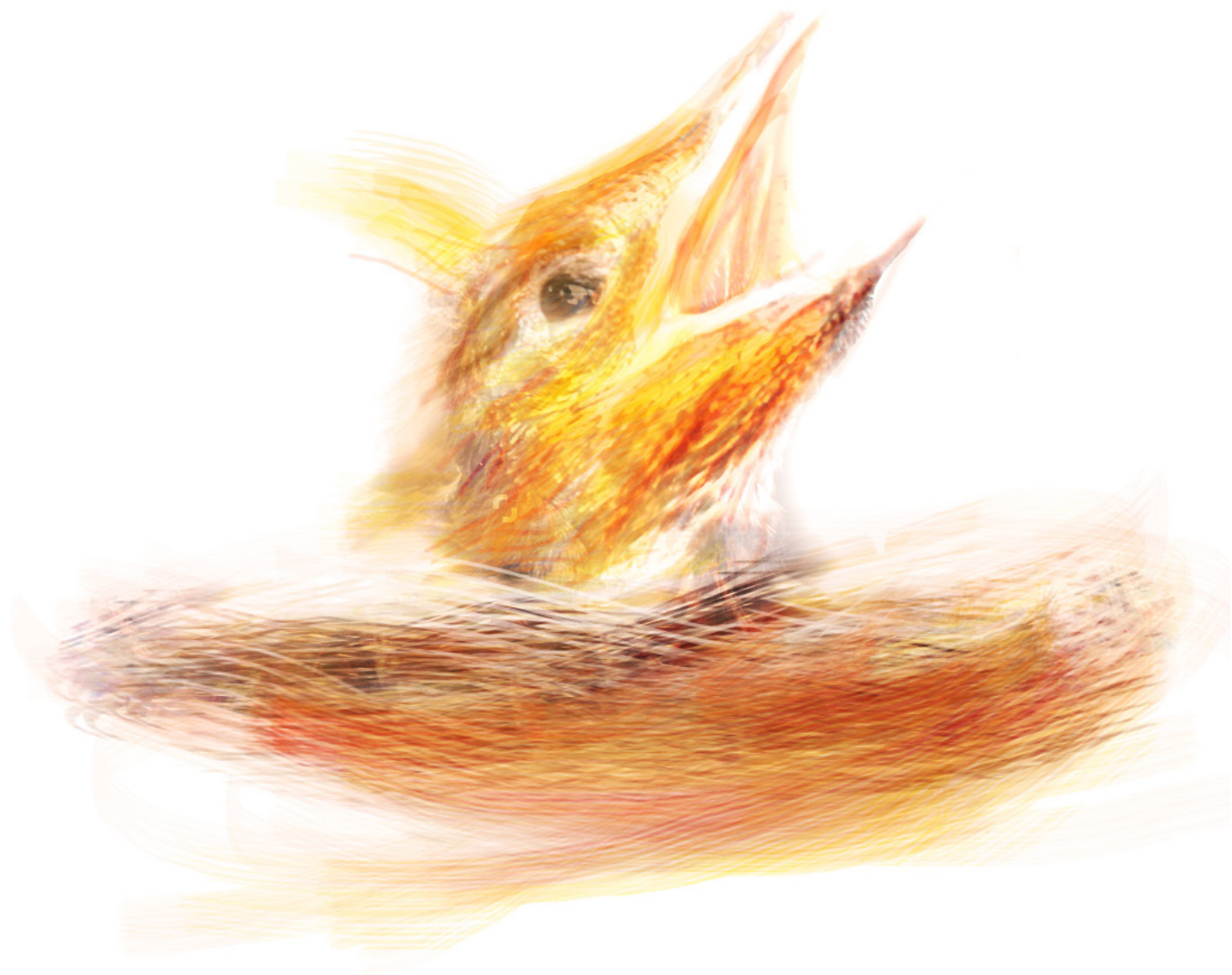
Zpravodaj

školní časopis Gymnázia Opatov

květen/červen 2017

téma měsíce

«Na každém konci je hezké, že něco nového začíná»

obsah //

úvodník //

Neschopnost myšlenku udržet

Milí věrní čtenáři našeho nezdolného oběžníku!

Uplynuly tři roky a pořád nevím, jak se píše úvodník. Nově křtěný šéfredaktor proto navrhuje, aby moje první věta raději zůstala větou jedinou. Jen pro zřehlednění situace: jízlivý umírněný liberál Ondřej na této pozici nahradil po krátkém týdnu úřadu hipsterku Fleischmannovou, která se raději rozhodla i se všemi svými žábami živořit a odstěhovat pod stan.

Nás šéfredaktor, menší macronmaniak (musím vám ho trochu představit), mi dal za úkol pojednat o věcech, které se udály, a o těch, jež teprve nastanou. Co se týká dnů minulých, Máchovo programové prohlášení, že máj je lásky čas, vzalo za své s předstihem na Posledním zvonění, když mi moje dětská láska nepřispěla ani halířem na Kapitána a se zklamáním jsem sledovala, jak počet dýmovnic téměř konvergoval k nule. Původní zájem napustit bazének v atriu se bohužel nezdařil, a tak jsme si vzniklou situaci alespoň kompenzovali příčinlivým překreslováním nožiček F na E.

O svatém měsíci nám před domem pokáceli starou lípu a v mém hrdém českém srdci bohužel padla i ta imaginární, zač viním bez výjimky vysílání ČT24 z Poslanecké sněmovny. Ve snaze zmírnit dopady tohoto zážitku jsem se vydala na procházku lesem a narazila na vyhlášku, že nám na kopci za bytem vybudují sjezdovku a urnový háj.

Ačkoliv jsou vyhlídky tohoto plátku děravější než po dávce z kalašnikova a moje běžecká stráž se promění v rozptylovou loučku, další školní rok je úspěšně za námi. Pryč je předmaturitní a předklasifikační období, kdy člověk běžně zapomíná jíst nebo to, že už jedl, popřípadě vzít si podprsenku. Blíží se čas volna a nastává chvíle rozloučit se.

Za všechny přispěvatele z našeho ročníku bych vám ráda poděkovala. Doprovázeli jste nás na dlouhé a trnité cestě, ať už jako studenti, kamarádi, spolužáci, nebo jako profesori. Bylo nám všem ctí krátit vám dlouhé chvíle a jsem hrdá na to, že vám v tomto článku naposledy mohu popřát krásné prázdniny.

Hodně štěstí, zdraví a radosti do let budoucích

Tereza Ottová, 8. E

reportáž: Soutěž časopis roku	3
událost: Maturity 2017	3
událost: LoL turnaj	4
rozhovor: Mgr. Petr Vondrlík	5
názor: Vývoj nezastavíš....	10
báseň: Nic není navždy....	10
poetický koutek	11
báseň: Naposledy	12
recenze: Králova řeč	12
recenze: Revizor	13
povídka na pokračování: Marnotratný student	13
povídka na pokračování: Ralf Samec	15
zprávy Senátu	16
děni: Za hranicí školního pozemku...	17

Náš email:
zpravodajgo@gmail.com

Náš web:
www.zpravodajgo.wordpress.com

Reportáž //

Soutěž Časopis roku aneb Dobrodružný výlet Světlany a Máji

Stojím na Pankráci a čekám na metro, kterým má Světlana přijet. Je 3. května a asi osm ráno. Sním o kafi a přemýšlím, zda máme nějakou šanci, že se domů vrátíme s cenou.

Já, která již svůj ranní šálek kávy vypila, se v dobré náladě vezu metrem a na Pankráci ke mně přistoupí Mája. Téměř osudové setkání. Díky spoustě času se samozřejmě nevyhýbám Májinu nápadu někde sehnat další kávičku.

Po koupi vytoužené kávy a úspěšném nalezení té správné školy, jsme zavedeni do místnosti, kde to celé bude probíhat.

Budova Vyšší odborné školy publicistiky mne naprosto okouzlí – cestou do auly obdivuji žlutě nabarvené dveře a výhledy do atrií.

Byli jsme přivítáni, představeni a rozpuštění na dopolední program, na kterém byly velmi zajímavé workshopy. Bohužel jsme mohli stihnout jen dva, takže výběr byl těžký.

Jako první jsme si vybraly Správné užívání češtiny.

Tam jsme si například ujasňovali rozdíl mezi větami „Pojďte jíst, děti!“ a „Pojďte jíst děti!“ Mírně ukolíbaní jsme se přesunuli na druhý workshop nazvaný Tvůrčí psaní, kde jsme si vyzkoušeli narychlo stvořit vlastní článek (a nebylo to vůbec jednoduché).

Po obou sekcích workshopů přichází přestávka a spolu s ní i oběd! ;) Balená voda, bageta a tatranka. Miluji atmosféru meziškolních a vědomostních soutěží. Napjatě očekáváme vyhlášení, které se blíží.

Jsme třetí!

Jsme třetí a máme cenu za nejlepší titulní stránku v celé Praze. To nás potěšilo a domů jsme odcházely nejen obtíženy cenami, ale také s pocitem, že jsme sem nešly zbytečně.

Tak snad za rok znovu!

Světlana Fleischmannová, 2. Z

& Mája Šafaříková, 3. Y

Událost //

Maturity 2017

Minul květen, měsíc tak nechvalně známých zkoušek dospělosti. S radostí mohu konstatovat, že nepřinesl ztráty na životech. No, minimálně z řad studentstva. Případné uběhání profesora Zajíce ale nezapříčinily maturity, nýbrž pisatelka tohoto článku. Zmíněný vyučující totiž udělal jednu fatální chybu: přislíbil mi dodat známky jedné z oktáv, s tím, že si mne najde ve škole. Vzhledem k tomu, že se mi před několika lety s úspěchem podařilo ztratit se ve správný čas ve správném autobuse (a nechat po sobě několik hodin pátrat obětavé muže zákona), v několikapatrové budově neměl profesor přes sebelepší zeměpisné

znalosti šanci. Spolužáky mi byly nahlášeny dva pokusy o předání inkriminovaného papíru; netroufám si odhadnout počet těch nenahlášených. Přes nepřízeň osudu ale vytrval a údaje jsem nakonec dostala. Tímto bych chtěla poděkovat jemu i dalším vyučujícím, kteří mi takto umožnili zhodnotit průběh maturit a to pozor, exkluzivně před vydáním ročenky.

Letos školní maturitní zkoušku skládalo 75 žáků a všeobecně šlo z deseti mnou analyzovaných (od školního roku 2007/8) o ročník statisticky nejzajímavější. Ukazují se zde totiž nebývale propastné rozdíly mezi nejlepšími a nejhoršími

pokračování na další straně >>

výsledky. Přinesl s sebou dvě zjištění, jedno radostné, druhé pak nikoli. Dovolte mi v souladu s rozšířenou praxí začít tím špatným: ve srovnání s předchozími roky se výrazně zvýšilo procento studentů, kteří maturitu nesložili napoprvé.

Letošních 12 % je zdaleka největší číslo; pro srovnání: průměr za 10 let je 3,6 %. Pro lepší přehlednost jsem si připravila graf (a to nejen pro pobavení kolegů senátorů), na kterém i ten Excelem ještě nepolibený může vysledovat nepříliš příznivý vývoj situace. No, z toho plyne i má rada budoucím maturantům: učte se – kazí to potom statistiky. Jakýsi protipól k předchozímu údaji tvoří procento žáků s vyznamenáním – 41,3 %.

Podobně famózního výsledku bylo dosaženo

naposledy ve školním roce 2007/8. Každý pátý (tj. celkem 15) měl navíc samé jedničky.

Doufám, že tento článek byl příjemnou tečkou za tím kolosem jménem maturity, a budu doufat, že třídy L, M a Y se jich zhostí stejně dobře, ne-li lépe než jejich o rok starší (bývalí) spolužáci.

Monika Němcová, 5. P

Událost //

Sport jako jiný, jen s myší a klávesnicí v ruce

LoL turnaj

První víkend v červnu se pořádala již třetí Opatovská LAN Party. Od předchozích se lišila tím, že jedinou disciplínou byla jediná počítačová hra – League of Legends.

Tento herní turnaj je mezi žáky naší školy oblíbený, o čemž svědčí také to, že letošní ročník se pořádal na popud žáků, ačkoliv nebyl původně naplánován. Přesto se mu však bohužel nedostalo žádné finanční podpory. Je vidět, že zde mohou být odlišnosti ve vnímání samotného e-sportu.

Hráči a – dle Dobrovského přechýlená podoba – herkyne se přesto sešli, neodradil je ani drobný peněžní obnos, investovaný do poměření své zdatnosti na počítači, nicméně o psaní dokumentů se tu nejednalo.

Celkem soutěžilo 8 týmů ve dvou skupinách po čtyřech. Vítěz však mohl být jenom jediný. Vítězstvím se tak může honosit jen tým PlavecMedia ve složení: David Hlavinka (2. Z), Karel Nytra (2. Z), Josef Chalupa (2. Z), Michael Škvařil (4. X), Alexander Nardelli (8. F). Na druhém místě se umístil tým NoLogic Gaming, na třetím Das Spastische Reich. Blahopřejeme!

Všem příchozím děkujeme za účast a doufáme, že chuť zasoutěžit si do příštího roku nezmizí, a bude tak tato tradice pokračovat i v budoucnu, jelikož je součástí mimoškolních akcí, jež přispívají k vytváření potřebného přátelského prostředí ve škole.

Dominik Zámyslický, 4. X

ROZHOVOR //

Mgr. Petr Vondrlík

Bližící se konec školního roku znamená nové zážitky, ať už z výletů, brigád, nebo zahraničí. Do tohoto čísla jsme se proto rozhodli zařadit rozhovor s panem profesorem Vondrlíkem, jehož příběhy z cest jsou skoro stejně známé jako jeho záliba lekat slabší povahy či prodávat studentům omluvné listy. Neboť tento rozhovor, co se týká do obsahu i rozsahu, překvapil i nás samotné, otiskli jsme do tohoto čísla pouze první polovinu. Druhá bude v průběhu posledního červnového týdne dána k dispozici na naše webové stránky. Panu profesorovi děkujeme za rozhovor, přejeme hodně radosti a elánu do dalších let, a vám, abyste si rozhovor užili.

// Jen tak na úvod...

Jak hodláte nabrat síly na další školní rok?

První týden prázdnin pojedu do brněnské oblasti, protože tam budeme mít sraz s partou, se kterou jezdíme již asi dvacet let. Vždy první týden o prázdninách. Tam se budeme věnovat kolům, já koloběžce, a dalším turistickým akcím. S tím budou souviset některé oslavy kulatých narozenin.

Vy budete taky něco slavit?

No, já nebudu svoje, ale některého z kolegů.

Kterou destinaci byste doporučil?

Ono to chce se podívat všude. Když vezmu svého staršího syna, tak ten si každoročně vybere nějakou oblast a putuje. Například absolvovali s kamarádem Transsibiřskou magistrálu z Moskvy až na čínské hranice, pak pokračovali do Číny, dostali se do Hong-Kongu a skončili v Tibetu – což je úžasné. Procestoval i Zakavkazsko, kdy odjeli a asi za měsíc, dva tam vypukla válka.

Byl v Íránu, což jsem byl překvapen, jak často nám sdělovací prostředky podávají zkreslené informace. Říkal, že tam bylo bezpečno jako v málokteré jiné zemi.

Jinak třeba v minulém roce jsem byl v Adršpašsko-teplických skalách. Byli jsme ubytováni blízko Teplice nad Metují. Fantastická krajina, nádhera, klid, pohoda. Toto místo bych také určitě doporučil.

Co se týká zahraničí, Chorvatsko nemusím, ale jezdili jsme každý rok k moři do Španělska. V současnosti již dávám přednost zimní dovolené v německých Alpách. Jezdíme do takového malého střediska, které se nazývá Reit im Winkl; je to u hranic s Rakouskem a asi šest kilometrů od tohoto městečka je celý systém sjezdových tratí, který se nazývá Steinplatte, tedy Kamenné plato. Nádhera. Mám totiž radši zimu než léto.

Lyžujete rád? Sjezdově, nebo i na běžkách?

Tak v tom Německu jezdíme na sjezdovkách a v Čechách si jedeme zaběhat. Vyrážíme

do Polska nad Harrachov a tam si zabězkujeme. Nádherně upravené trati. Na sjezdovkách jsem v České republice nebyl už asi deset let.

Ještě nějaké další plány máte na prázdniny?

Chystáme se do Itálie, na jih od Říma. Jedeme tam s mladýma. Jsem už dědeček a pojedou s námi asi dvou a půl letý mrňous, syn a jeho manželka. Budeme se ženou jako hlídací komando.

Jako student jste zažil dobu, kdy se člověk jen tak za hranice nedostal. Jak se tehdy cestovalo?

Když jsem byl student, jezdili jsme do Bulharska a do Rumunska, do hor. Takže de facto máme prochozené rumunské Transylvánské Alpy, Fagaraš, Rodnu, v Bulharsku jsme byli v Rile, na Staré planině... Nádhera. Chodili jsme se stanem a vždycky jsme to někde zapíchli, přenocovali a putovali jsme dál. No, samozřejmě na to máme obrovské kvantum vzpomínek.

pokračování na další straně >>

Máte nějaký silný zážitek?

Moc zábavná historka to není, ale mám to jako takovou památku na celý život. Když jsme asi v roce 1976 jeli do Bulharska, přešli jsme přechod z Rumunska do Bulharska – jezdili jsme vlakem. (Jen tak pro zajímavost zpáteční jízdenka stála asi 480 korun.) Byli jsme tak týden deset dní na horách, pak jsme jeli k moři se zregenerovat. Dnes už je vše odlehčené, co se týče potravin, oblečení, stanů, všeho, ale než jsme z Hlavního nádraží odjížděli, vážili jsme si naše krosny a ta moje vážila 30 kilo. To jsme jeli tenkrát na Fagaraš do Rumunska, s tou jsem absolvoval dvoutisícové krpály...

A myslíte si, že využívají dnešní studenti tuto možnost cestovat správně? Jak se liší dnešní cestování od toho před rokem '89?

My jsme mohli cestovat jen do socialistických zemí. No, a protože je Polsko z velké části rovina, Maďarsko z velké části rovina, jezdili jsme do Rumunska, do Bulharska. Asi třikrát jsme žádali o devizový příslib do Jugoslávie, ani jednou jsme ho nedostali. Byli jsme mladí a perspektivní, tak se báli, abychom tam nezůstali, abychom odtamtud neputovali na Západ, nebo do Spojených států amerických. Což tak moc nehrozilo, protože jsme byli perfektně vybavení ruským jazykem...

Řekl bych, že dnešní studenti tuto

možnost využívají správně. Jsou vcelku solidně jazykově vybavení a mají asi víc sebevědomí, než jsme mívali my... Oni toho využívají a je to dobře. Dnes, kdybych byl ve vašem věku, tak cestuju, cestuju a cestuju. No a samozřejmě bych vyjel třeba na rok nebo dva do zahraničí. To jsou zkušenosti, které se nedají ničím nahradit.

I když už jsem po roce '89 mnohé napravil, takovým mým snem je Montana, Wyoming v USA, Yellowstoneský národní park a tyto krásy.

// Jen tak o sportu

Jste také aktivním sportovcem. Který ze sportů je vám nejbližší?

V minulosti jsem byl. Dám vám příklad – my se každý rok scházíme s kruhem, což bylo dříve na fakultě určité uspořádání. To nás bylo asi patnáct studentů ve skupině, zkrátka kombinace tělesná výchova a zeměpis. My jsme spolu de facto žili. Měli jsme spolu přednášky na přírodovědě, akce na různých sportovištích a utvořili jsme si perfektní partu. Scházíme se teď každý rok u někoho na chalupě. V pátek přijedeme, narazíme soudek a v neděli odjíždíme. Když jsme byli ještě mladší, tak s tím souvisel fotbálek nebo volejbálek a další věci, kde s námi hrála i děvčata, a to bylo skutečně na krev. V posledních tak pěti šesti letech už jsme to částečně omezili, hráli jsme třeba místo toho stolní tenis. Na fotbálku se totiž tak čtvrtina

družstva většinou zranila. Já jsem si tak na každém srazu natáhl sval, nebo udělal distorzi v kotníku a podobné věci, takže dneska už to lehce omezujeme. To mělo hlavní důvod v tom, že my jsme chtěli předvést výkon, jako když nám bylo třicet či čtyřicet. Což v současném věku už nejde. Takže na to pak doplácíme.

Který sport tedy preferujete? Který je vašemu srdci nejbližší?

Ještě jako mladý jsem dělal závodně lehkou atletiku. Byl jsem dokonce i v reprezentaci tehdejšího Československa. Akorát poslední dobou, když se dívám na sportovní přenosy, nesleduji sto metrů. Víte proč? Protože tam běží Bolt. Já ho nemusím vůbec. Atletika již z dřívějšíka byla svým způsobem takový gentlemanký sport a s prominutím Bolt se někdy chová jako prdlouš, blbeček. A já tohle nemám rád.

// Jen tak o škole

Pro správný chod školy zastáváte velmi důležitou pozici. Jak jste se k ní dostal?

Souhrou náhod. Už je to strašně moc let; moje předchůdkyně paní profesorka Kmentová odcházela na jinou školu a hledal se její nástupce. Pan ředitel s paní zástupkyní Hovorkovou si mysleli, že zřejmě bych mohl být ten pravý. No ale ze začátku to bylo skutečně tvrdé. Než se člověk prokousal tou funkcí... neexistovaly žádné počítačové programy,

pokračování na další straně >>

takže suplování a podobně jsem všechno dělal v ruce. To jsem se díval do takového přehledu a z toho jsem dělal suplování; měl jsem předkreslené suplovací papíry a do toho jsem to vytvářel. Stejně tak maturity. Na to je dneska už program Bakaláři, i když ty základní věci tam musím dát a předvymyslet, pak už to tento program udělá. To všechno jsem dělal ručně. Ty obrovské nástěnky... Takže to nebyla žádná sranda.

Takže jste sám svědkem vývoje techniky ve školství.

Přesně tak. Jinak na počítači jsem samouk. A mohu říci, že dnes bez počítače bych nemohl tuto funkci vůbec vykonávat. To už je x let, kdy sem ještě chodili mladíci na civilní vojenskou službu jako pomocníci (místo vojny), mezi nimi byl syn paní profesorky Jahelkové. On má vystudované počítačové sítě a počítače, a tak pod jeho vedením jsem začal sám. Nejdřív samozřejmě psát, takže jsem mydlil asi hodinu text, který jsem pak během deseti vteřin smazal – nechtěně – a podobné věci. Ale já vždycky, když jsem se v životě do něčeho zakousl, tak jsem vytrval a bojoval. To je tedy stejné s tím počítačem. Nejsem na to žádný expert, ale prostě uživatelsky jsem to zvládl.

Jaký máte názor na systém Bakaláři?

Že by bylo potřeba ho ještě trochu vyladit. Právě nad tím

pořád přemýšlíme s panem profesorem Hálou a teď budeme zkoušet takovou obdobu Bakalářů, kterou nabídla slovenská firma. Ti nám prezentovali některé věci a myslím si, že lepší než v současných Bakalářích.

Co je podle Vás v chodu školy to nejdůležitější?

Já bych chtěl říci jednu věc základní – kantořina se nedá vystudovat. Kantořinu musíte mít danou od Boha. A může mít třeba někdo na vysoké škole samé jedničky, ale pokud to v sobě nemá, ten dar od Boha, to nadání, tak nikdy nemůže být výborným kantorem. To musíte učit a přistupovat ke studentům doslova s láskou – jako ve filmu, který se mi strašně líbí, kde se studenti loučí s profesorem napsím: „Panu učiteli s láskou“. Tak, a to je i o té kantořině.

Jak dlouho působil na zdejším gymnáziu?

Fakultu jsem zakončil v roce 1977, na gymnázium jsem přišel v roce 1994. Tehdy tady bylo jenom čtyřleté studium a tady jsem dostal od druhého ročníku vysoce problémovou třídu, které se všichni báli, nikdo je nechtěl, tak jsem je dostal jako třídní. A končili jsme tím způsobem, že předposlední den se mě studenti ptali, jestli mám auto. Já jsem jim řekl, že ano. „Tak přijedte do školy autem, prosím vás. Uvidíte proč.“ A pak když se rozdávalo závěrečné vysvědčení,

tak každý chlapec mi donesl basu piva, no, a ve třídě bylo osmnáct kluků... Tak jsem měl osmnáct bas piva. A každé děvče mi dalo nějaké kvalitní víno a podobně...

Pár bas jsem jim dal, další pár jsem rozdal a další skončily ve sklepě na sedmém schodu. To souvisí s tím, že jsme k sobě našli krásný vztah a vzpomínám na tu třídu dodnes.

Na škole učíte zeměpis a většina studentů ani neví, že jste byl též učitelem tělocviku. Proč jste se rozhodl pro aprobaci tělesná výchova – zeměpis?

Protože tělesnou výchovu jsem miloval už jako kluk. Dělal jsem velké množství sportů, tak jsem si myslel, že bude velice snadné se dostat na fakultu tělesné výchovy, ale hned první přijímací zkoušky mě vyvedly z omylu. Zvláště gymnastika a potom plavání na čas. Myslel jsem si, jak umím výborně plavat, ale zjistil jsem, že se jenom cachtám jakoby v rybníce, a když jsem měl pak plavat načas, tak už to bylo daleko horší. Já jsem určitý čas zaplavoval, ale tam když jste se chtěli dostat (na aprobaci tělesné výchovy – zeměpisu nás brali asi 20, jenom na tuhle kombinaci se nás hlásilo 180), tak jste museli ne splnit limity, ale být výborní, být na nejvyšší hranici bodů. Pak tedy mi nezbylo nic jiného než řešit nějakou náhradní variantu, tak jsem šel na nastavbu společného stravování, tedy hotelnictví. Pak jsem se celé dva roky, kdy nastavba trvala,

pokračování na další straně >>

připravoval, trénoval jsem každý den gymnastiku a dvakrát týdně jsem chodil plavat. Poté jsem přijímačky už vcelku v pohodě, hravě zvládl. No, a k zeměpisu jsem měl už vztah ze střední školy, tenkrát se to nazývalo střední všeobecně vzdělávací škola neboli gymnázium, a tam jsme měli vynikající třídní, která nás měla na zeměpis a dějepis. Ta mi dala i docela dobré základy a mě vždycky bavilo cestování a de facto jsem měl celkový přehled. Bavila mne orientace na mapě a takovéto věci... Takže proto.

Ale mohu říci, že už vlastně od klukovských let, kdy jsem chodil třeba do té šesté sedmé třídy, jsem chtěl být vždycky učitelem. A nakonec se mi to splnilo.

I když dneska, když se ptám mladých, jestli by chtěli jít učit: „Jééžíš, to nee, v žádném případě...“

A doporučoval byste studentům, aby šli učit?

Samozřejmě, že bych jim to doporučoval, ale je to taková věc v současnosti nereálná, je to spíš takové poslání. Není to žádný med.

Utkvěla vám z výuky tělesné výchovy nebo zeměpisu nějaká vzpomínka, se kterou byste se chtěl se studenty podělit?

Když jsem sem nastoupil, tak jsem nastoupil společně s panem profesorem Novákem. A protože odtud odešla vyučující tělesné výchovy, museli jsme si rozebrat i dívčí tělocviky, takže obrovským zážitkem pro mě byl dívčí tělocvik. Například to,

když jsme měli přeskok přes kozu a já dával záchranu. No, a jedna dívka, která vahou převyšovala mě, se razantně rozběhla, zapoměla dát ruce na vrch té kozy a svým tělem do ní naletěla, a jak jsem chtěl dávat vedle té kozy záchranu, byl jsem smeten – nejen tou kozou, ale i tou dívkou. A ještě jeden perfektní zážitek byl, že jsem měl maturanty, kluky, na tělesnou výchovu a měli jsme poslední tělocvik před jejich koncem školního roku. Tak jsem jim dal takový testík specifický – 3.000 metrů. Ale to jsem je tak přesvědčil, že nikdo nereptal a nikdo se mě nesnažil inzultovat.

Co vás vedlo k tomu, že jste si jako zástupce vybral zeměpis?

Jako zástupce mám jednání a další důležité věci, takže bych se musel stále převlékat z teplákové soupravy do klasického oblečení.

// Něco málo na závěr

Mezi studenty máte pověst přísného profesora; považujete se sám za přísného?

Já bych řekl, že je to v určitých mezích. Někdy to vypadá, že jsem hrůzostrašný, ale (šibalsky) já to hraju... trošku. Svým způsobem se odreaguji a vnitřně se bavím. Protože mám studenty rád a člověk skutečně, když s nimi je v dialogu, nebo i v celých skupinkách hovoří... vy máte některé perfektní názory a ono to člověka obohatí.

Další pověst o vás říká, že rád strašíte studenty. Baví vás to? Chováte se podobným způsobem i ke svým kolegům?

Kdyby mě to nebavilo, tak to nedělám. A přesně tak, i ke svým kolegům. Na předcházející škole – byl klid, průběh hodiny, po chodbě šla kolegyně, která nesla v jedné ruce sešity a v druhé ruce kafičko, a šla decentně. Na konci chodby jsem stanul já a viděl jsem obět. No tak samozřejmě že jsem na konci té chodby hvízdnu, načež už měla kolegyně kafičko na sobě. „Odměnou“ bylo, že jsem jí zaplatil čistírnu, ale to mi za to stálo.

A jaký z vtípků děláte na studenty nebo i na kolegy nejraději?

Tak třeba neočekávaně je vezmu kolem ramen, nebo hvízdnu, nebo houknu, anebo jim řeknu s úplně kamennou tváří nějakou zásadní věc, takže si myslí, že jsou v průšvih, že něco zapoměli, že něco spletli, a ono to tak není.

Mají se vás tedy studenti bát?

Svým způsobem ano, ale ne do morku kostí. Musejí také přijít na to, aby se potom de facto bavili se mnou. I když někdy se může stát, že se tak strašně leknou, že se tím nemůžou pobavit. Ale zatím jsem nikomu nemusel dávat dýchání z úst do úst, abych ho křísil.

A nějaká příhoda z pedagogické rady nebo porady, kde jste provedl vtípek?

Na pedagogické radě většinou vtípky nedělám. Na pedagogické radě zavtipkuji, pouze když pan profesor Novák usíná. Třeba na něj houknu a on se vyděsí... Pan profesor Novák pravidelně pokračování na další straně >>

usíná na pedagogické radě, takže se často stává mým objektem.

Obecně platíte za velmi dobrého rétora. Nepřemýšlel jste někdy nad otevřením vlastního semináře rétoriky?

To jsem nepřemýšlel, protože to bych musel vymyslet nějaký tematický plán... a nejsem ani češtinář. Já si žádné proslovy nebo hlášení nepřipravuji a mluvím de facto spatra. Ale to už je praxí – dlouholetou, kdy člověk musí mít nějakou zásobu slov, musí se projevovat souvislou větou, ne útržkovitě jako mnozí studenti a podobně.

Jaký způsob byste studentům doporučil, aby se zlepšili v rétorice?

Ještě jako žák jsem mluvil nahlas. Přečetl jsem si to, pak jsem to odříkal nahlas. Poslouchala mě máma, táta, kamarádi a musel jsem souvisle mluvit a vždycky jsem si dal čas třeba pět minut. Nesměl jsem se zadrhnout, nesměl jsem přestat. Schválně si to zkuste, není to jednoduché. Všechno je o tréninku.

Máte kromě sportu, cestování a vytváření rozvrhů nějaké další zajímavé koníčky?

Kdybych z těchto jmenovaných oblastí všechny absolvoval plně, tak bych to časově nemohl zvládnout, takže i v těchto svých koníčcích mám moc a moc restů. Třeba v cestování, sledování některých sportů - častěji bych zašel na živý

přenos na stadiony a podobně.

Přemýšlel jste někdy nad vygumováním některé části tabulky před vaší kanceláří, kde je uvedeno, jakou činnost zrovna vykonáváte?

To jsem nepřemýšlel. Ale vím, že když se tam někteří studenti podívají, umístí magnetek na heslo „bije žáky“.

Měníte někdy tu šipku i sám?

Někdy taky, ale přemýšlel jsem, že tam dám ještě nějakou kolonku.

A jakou?

Třeba hladí žáky nebo dnes je hrozně hodný na žáky.

Co považujete za svůj největší úspěch?

Že jsem dokončil vysokou školu, třeba tělesnou výchovu po sérii zranění, takže to nebyla žádná sranda. A že jsem se šťastně oženil, že mám dva syny a teď už i vnoučka, kterého hrozně miluji. A chtěl bych, aby mi zdraví vydrželo co nejdéle. A celé mojí rodině.

A ve sportu?

Že jsem se stal přeborníkem republiky tehdejšího Československa v hodu oštěpem. A byl jsem i na medailových místech v trojskoku a ve skoku dalekém.

Co vás naposledy rozesmutnilo a co naopak rozesmálo?

Často mě poslední dobou rozesmutní hloupost části českého národa. Hloupost a krátkozrakost.

V jaké oblasti?

V oblasti nepochopení některých politických věcí, nepochopení některých lidí ve společenském životě, anebo přecenění jejich úlohy.

A co vás naposledy rozesmálo?

Viděl jsem film S tebou mě baví svět, který mám hrozně rád. To mě skutečně rozesmálo.

Máte rád změny?

Ano, ale ne extrémně revoluční.

Zamýšlíte provést nějakou změnu? Třeba ve škole...

No taková změna je ta, že se už pomalu chystám na důchod, tedy na odchod ze školy. Což mě bude de facto mrzet, bude mi to chybět.

A v jaké časové periodě?

Když si vezmete, že jsem jednapadesátý ročník, to už člověk nemůže ani předpokládat. No, ale příští rok tady ještě budu. A pak se uvidí... Samozřejmě to záleží na zdraví. Zatím se cítím vitálně dobře, zdá se mi, že jsem někdy vitálnější než někteří mladí profesori.

Máte nějaké předsevzetí do nového školního roku?

Mám. V uvozovkách – začít mlátit žáky; zvláště ty, kteří některé věci nepochopí, nebo nechtějí pochopit. Jinak většina žáků je ochotná chápat...

Co třeba?

Nechápu některé věci, základní, pokračování na další straně >>

jak v přístupu ke škole, tak i v chování. Co se týče vůbec přístupu, tak mně nevadí, když žák má nějaký průšvih, něco provede a přizná se a dokáže přiznat chybu. Přiznat si vlastní chybu, to je, myslím, problém velké části naší společnosti, nejenom oněch žáků. A to dokážu tolerovat a prominout. Ale jakmile někdo lže, vymlouvá se na někoho jiného, nedokáže přiznat to, že udělal chybu, tak to mě vytáčí nejvíc.

Takže předsevzetím je morálně vychovávat své žáky?

Ano, morálně vychovávat své žáky.

Radka Buková, 7. M & Kristýna Peňásová, 7. M
& Ondřej Černý, 3. Y

Názor // Vývoj nezastavíš...

Když jsem před nedávnem na jednom fóru zjistil, že společnost Fraunhofer IIS oznámila konec mp3 formátu, docela jsem se podivil. Sice se to dalo již pár let očekávat, vždyť samotný formát byl vyvíjen od roku 1980, ale i tak je to trochu překvapivé zjištění. Většina lidí změnu zvláště nějak moc nepocítí, hudební přehrávače ho ještě pěkných pár let budou podporovat, Spotify vesele jede dál a těch pár písniček stáhnou znova, ale i tak si dokonale vzpomínám, kdy jsem vesele brouzдал kdesi na serverech a stahoval...

No časy se mění, technologie se vyvíjejí, elektronika zlevňuje... Za pár let to už nikdo řešit nebude a to, že místo mp3 napíšou m4a, jim bude stejně jedno. Funguje to, dobrý, nefunguje to, někdo to opraví. Nikdo už moc neřeší, jak většina věcí běží, jak stroje a vymoženosti umožňují lidem pracovat jednodušeji. Nikoho nezajímá, jak daná věc funguje, proč taky? Mám Google, proč bych to měl vědět. Proč bych si měl zjišťovat, jak co opravit, když vyrostu, budu brát tolik a tolik, někomu zaplatím a on mi to spraví. V budoucnosti lidé nebudou muset dělat primitivní práce, stroje je zastoupí... Postupem času můžeme v klidu ztratit přehled, co jaký stroj dělá, když se rozbije, jiný stroj ho spraví...

Vím, že momentálně to zní, asi jako kdyby pesimistický futurista kritizoval celou společnost, ale i já si jsem vědom toho, že už ani neumím udělat spoustu věcí, co před pár lety byly naprosto běžné, vím, že už se pomalu a jistě stávám závislý na veškeré elektřině. Ale proč bych se měl měnit? Je to přece tak lepší, nemusím nic dělat... No, upřímně netuším, jestli nás jednou technologie nahradí, uvidíme... :D

Každopádně jsem právě vyčerpал svoji obvyklou dávku kritiky, tak možná příště. Jo, a když už jsme u technologií... Wifina ve škole stále nefunguje a naše kuchařky nám asi stroje nenahradí. Přeju dobré hledání a dobrou chuť :D

Pavel Kolský, 4. S

Nic není navždy

Vnímáme touhu, co nás táhne ke dnu

Vnímáme dálku, co nás brzy rozdělí

Vnímáme pocit rostoucí beznaděje, co v nás sílí

Vnímáme vzpomínky, co odešly

Bylo to krásné, byli jsme spolu

Že muselo to skončit?

Že usednem k prázdnému stolu?

Bylo to krásné, ty dlouhé chvíle plné radosti

Ty časy, kdy jsme ztratili se spolu ve změti nápadů

Příběhy plné lásky, přátelství, bolesti a zrady

Příběhy, které nás posouvaly dál

A utužily naše vztahy

Byli jsme hloupi, byli jsme spolu

Byli jsme silní a měli víru

Byli jsme krásní a plni života

Je konec těm časům

Nač hledat cestu zpět

Je to jak usušit si krásné růže květ

Schováme si vzpomínky

A rádi se k nim vrátíme

Teď ale společně jen drahý čas ztrácíme

Nač naříkat, či plakat snad

Na konci té krásné cesty,

Je ještě hezčí sad

Vstupme a mějme se rádi,

Už navždy budme kamarádi

POETICKÝ KOUTEK //

Tajemství & stvoření/existence

A co my?

Co nás k tomu nutí,
že jsme stále dutí?
Najít něco nového,
tento dar má nemnoho.

Kdyby přišlo osvětlení,
kdeco by nás napadlo,
po následném zevšednění,
nadšení by opadlo.

Proto pouze hrstka lidí,
nápadů má přešel,
nám ostatním nezbyvá, žel
než být tím proudem unášen.

Moje malé tajemství
Nemám kocovinu,
ač jsem se opila.
Ale já vím moc dobře
co to znamená.
To mi jen mé tělo hlásí tu změnu,
že jsem zase zamilovaná

Ne Tvoje

Utrpení být tebou, nemít cit
Pro dobro krásu úctu lásku

Bože chci tě zatratit
Vrahu děvko slabochu!
Na dně vaší zásluhou
Čtyři roky tajně šeptám jméno
Lidi, díky za soud za verdikt
Ne tvoje, jeho

Konec nikdy víc tiché slovo
Sbohem, vale, zbude jenom vrak
On pryč a ty po mém boku
Nade mnou jen temný mrak.

Máj

Jaro a zrození... hlupáci!
To krásné život vzal
Máj prej lásky čas?
Kdeže, holý srdce žal

Táhněte už pryč
Ty zvlášť táhni, čest!
Polibek pod třešní?
Nechce. Fraška, velká lest

Lásko má dej mi víc
Ne ty, ty se klid
Ty zmiz rychle pryč
Ani růži koupit neumíš

Pravda láska vítězí prý snad
Ještě chvíli začnu se vám smát

Tichá vůně

Ležel jsem a cítil
a vnímal tě a řítil
se na mne celý svět.

Jak růže, jako hvězda,
co zdála se tak hezká
a já se vrátil na pár let.

Do šeda teď barvy krađu
a nedívám se jestli vzadu
už neohybá se mi hřbet.

Tichou vůni vidím blízko
vznešenou a přece nízkou.
Rozpínám křídla pro tvůj let.

Jak růže, jako hvězda
Vždyť tohle se mi nezdá
...znovu po tisíce let.

Zároveň vyhledáme další téma: **MŮJ NEJLEPŠÍ PŘÍTEL**
své výtvary zasílejte na poetickykoutekGO@email.cz

Mája Šafaříková, 3. Y

Naposledy

Ach řekli mi přáteli dávný
Že prý nám není přáno
Že to není správný
Tak loučím se

Lásko zavři oči
Potřást rukou, úsměv
Do tvého města vkročí
Štěstí, co přeju ti

Čas už není
Ty má růže mezi trny
Zbývá jenom zapomnění
Můj svět chud už napořád

Čtyři léta a co zbylo z víry
Cedník místo srdce díry

Recenze // Králova řeč

Čas doslova odplavil jednu povodeň a čtyři léta, než se pro normálního pozemšťana uvolnily lístky na staronovou inscenaci v Divadle Pod Palmovkou. Králova řeč, jak zní její titul, na čas utichla v důsledku nemilých záplav v červnu 2013 a stala se pouhou vzácností, která jednou za uherský rok hostovala v jiném divadle (pokud se ovšem Pražák nechtěl vypravit na brněnskou periferii, kde tutéž hru uvedl nynější ministr obrany Martin Stropnický). V listopadu se mi podařilo na představení probojovat a odškrtnout si položku na vrcholu svého divadelního seznamu.

Jedná se o dílo inspirované tajnými deníky Lionela Logua, australského logopeda, který si, s trochou nadsázky, vzal do parády koktajícího britského krále Jiřího VI., otce Alžběty II. Manželka zesnulého krále svolila pouze k publikaci příběhu po své smrti (2002). O necelých deset let později vzniklo oscarové drama s Collinem Firthem v hlavní roli. Zpětně byl vydán původní scénář Davida Seidlera a motiv se stal celosvětovou senzací.

Co je na libeňské Králově řeči tak zajímavé? (krom Libeňského mostu, na němž kdysi postával Bohumil Hrabal) To by bylo nadlouho. Poněvadž ale čtenáři mají rádi kuriozity, uvedme jen, že se na jednu ze zkoušek vypravil i nejmladší syn královny Alžběty II. s manželkou. Mezi nerozporovatelné klady hry patří dobře se doplňující duo Martin Stránský (Jiří VI.) a Dušan Sitek (Lionel Logue), ale to už trochu předbívám.

Příběh nabízí pohnutý osud muže, který začínal jako králův druhorozený syn s řečovou poruchou a vypracoval se v monarchu, jenž stál v čele Británie za nejtemnějších dob druhé světové války. Netoužil být králem, ale okolnosti ho přiměly, aby se jím stal. Krom mocenských tahanic v Parlamentu a dosavadní neschopnosti adekvátně čelit výzvě druhé světové války se musí princ Albert, později Jiří VI., vypořádat se svými vnitřními démony a přijmout novodobou roli panovníka – nikoliv vládce, nýbrž řečníka.

Humorné pasáže logopeda Logua příjemně zjemňují útrpnou sebelítost a melancholii Jiřího VI. (avšak čemu se divit, když jeho prvorozený bratr a bývalý král zároveň sympatizuje s Hitlerem). S nadsázkou a grácií bagatelizuje monarchův úřad a vyvolává mnoho situací, jež diváky v průběhu hry rozesmějí. Králova řeč je ale i plná napětí – hlediště se zaposlouchá do každé odmlky, kterou Jiří VI. ve své řeči učiní, nebo v údivu sleduje konflikt královské hrdosti s Loguovou upřímností. V neposlední řadě se také jedná (s trochou rezervy) o výpověď doby, potkáme zde Chamberlaina, Churchilla či arcibiskupa canterburského, pozorujeme – opět s trochou nadhledu – jejich pletichaření a politiku.

Jestliže jste věrnými fanoušky filmu a očekáváte od Palmovky jeho jevištní převedení, můžete být malinko zklamáni. Stránského podání Jiřího VI. prezentuje řečovou vadu částečně jako psychický blok, který se odráží v mimice, zatímco jevištní projev zůstává nedotčen. Motivace je zřejmá – zřetelnost a divadelní řemeslo, ke kterému by se ani jiný způsob nehodil. Nedočkáte se žádné velkolepé scény, vyjma té poslední, ba naopak. Režisér vsadil na skromnost: protagonisté sami často v přítmi stěhují nábytek, pohybují se ve stínech. Avšak hudba, detaily a herecké výkony po pomalejším rozjezdu vykreslí okamžiky, nad nimiž se leckterému divákovi zatají dech.

Kateřina Dvořáková, 7. L
& Tereza Ottová, 8. E

Recenze //

Revizor

aneb Divadlo k nezaplacení

Jdete do divadla, říkali, na Revizora, říkali, bude to fajn, říkali, ale že to budeš až tak fajn, jsem netušila.

Ve středu 17. 5. jsem, jak už je mým zvykem, stála před Divadlem Radka Brzobohatého asi hodinu před srazem, no a co... Do půl hodinky se postupně začali srocovat další lidé, kteří jsou nejspíš mými spolužáky, ale většinu jsem ještě nikdy neviděla. Naše třída pořád nikde, ale to se není čemu divit. Brzy byla celá Opletalova ulice plná štěbetajících skupinek, taky aby ne, když nás tam šlo osm tříd. V 9.39, v čase oficiálního srazu, začali těmito skupinkami nervózně pobíhat profesori Bauer a Bohata (kteří to teda vyhráli na plné čáře) a na předem připravený arch papíru (skvělá práce, pane profesore) vybírat počty, kolik lidí přišlo a kolik ne.

Bylo spočteno, opozdilci zaplatili, jedna nejmenovaná třída zjistila, že nemá pokladníka, tak narychlo dovybrala peníze znovu, a mohlo se dovnitř. Následovalo horlivé usazování se na „ta nejlepší“ místa a poskakování ve frontě na záchody. Pak zazněl zvonek a hra mohla začít. Z představení si pamatuji hlavně jednu moc veselou paní, co se rozhodla, že bude herce povzbuzovat zvonivým a vše přehlušujícím smíchem, co se vám dokáže usadit do hlavy a dlouho z ní nevylézt. Během přestávky se strhla vášnivá debata, zda by danou osobu nešlo nějakým způsobem dostat pryč, ale bohužel jsme se nedobrali žádného kloudného rozhodnutí.

Mája Šafaříková, 3. Y

Povídka na pokračování //

Deník marnotratného studenta

Milý deníčku,
květen je velice zajímavý měsíc, musím říct. Vyšla spousta dobré hudby, byl jsem se poprvé koupat a moji spolužáci při slově maturita začínají podivně mrkat jen jedním okem a divoce slinit. Ale já ne, deníčku. Já jsem na to vyzrál. Jeden večer nad učením maturitních otázek se drobně protáhl do noci a já náhle na obrazovce televize, kterou jsem měl puštěnou samozřejmě z výukových důvodů, spatřil věštkyni Jolandu. Tu mi bleskl nápad: aha! Proč se mám učit všechno, když si můžu nastudovat jen to, z čeho budu zkoušený? Zavolał jsem a za 99 korun za každou započatou minutu jsem si nechal vyvěstit čísla svých maturitních: 12, 5 a 14. Byl jsem spokojený, neboť o otázkách bylo rozhodnuto. No, a vyúčtování za telefon zkrátka nesmí vidět rodiče.
To jsem si ale pouze myslel. A za tu provolanou tisícovku mi odebrali počítač.

Ráno před maturitami jsem měl lehký krok. Svě tři otázky jsem uměl na výbornou a o ničem jsem nepochyboval. Petr, naproti tomu, se tvářil, jako by už několik nocí nezamhouřil oči. Což u něj nebylo poprvé.

„Tak kolik jsi toho včera vypil?“ štouchl jsem do něj, když jsme se společně vydali na cestu ke škole.

„Ani kapku. Nepamatuju si, kdy jsem naposledy jedl. Co je vůbec za den?“

„Čtvrtek. Tys to musel vzít pěkně ze široka, když si nic nepamatuješ...“ podivil jsem se. Petr si obvykle pamatoval všechno. A spolu s ním jeho sledující na Youtube.

„Povídám, nic jsem nepil. Učil jsem se až do čtyř do rána. Zvládl bych to déle, ale myslím, že jsem omdlel,“ odvětil mi mrtvolným tónem a já se rozhodl ho nechat v klidu. Petr by vymámil z jalové krávy tele, o něj jsem se nebál. A o sebe konec konců taky ne.

pokračování na další straně >>

Já měl pojistku.

Ani patnáct minut před nástupem na potítko mě nezlomilo.

Mezitím vyšel ze dveří Petr, rudý, zpoceny, a opřel se o zeď vedle mě.

„Kámo, já jsem to poslal,“ vydechl rezignovaně a já se chvíli bál, že se rozpláče.

„Ale prosím tě. Že bys je zrovna ty neukecal...“

„No tos měl vidět! Se mě zeptala, co je patristika. Ty to víš? V životě jsem to neslyšel. A pak prej řády, pche, řády! Vzpomněl jsem si na rytíře Jedi, možná ještě na Smrtijedy nebo Assassiny, ale na dominikány fakt ne.“

„To je středověká filosofie?“

„Asi?“ pokrčil rameny Petr hystericky. „Kdy se narodil Galifrey? Nebo Galilei? To jsem taky nevěděl. Říkám ti, v září se tu s nimi potkám. Parchanti. Dali mi sežrat, že jsem nechodil včas.“

„A že jsi jednou snědl písemku, lovil učitelku na Tinderu, prokopl dveře, vyhodil všechny křídly z okna...“

„No dobře, fajn, nejsem přece šprt. Jdu. Kdybys mě hledal, budu naproti. V hospodě.“

S těmi slovy se Petr odtrmácel chodbou do ztracena alkoholového opojení. Vsadil bych se, že ho najde spíš okolo půlnoci policie než já, ale teď nebyl čas nad tím přemýšlet. Byl jsem na radě.

Jolanda se nemýlila. První dva předměty – zeměpis a občanku – jsem projel tak dobře, že se profesori ještě třikrát ujišťovali, jestli jsem to opravdu já. Prohledali mi rukávy saka, jestli nemám taháky, a dokonce mi dlouze hleděli do uší, zda nemám sluchátko. Byl jsem na sebe pyšný. Už jsem se viděl s maturitním vysvědčením. Co s maturitním! S magisterským titulem, červeným diplomem, rovnou z medicíny! Ne že bych se na ni hlásil, ale pokud jde tohle, tak co ne? Je něco, co nedokážu?

Před závěrečným předmětem, češtinou, jsem se tedy vůbec nebál. Byl jsem si jistý. Moje otázka, Světová meziválečná literatura', číslo 14, to byla jistota.

„Tak, Františku, dnes naposledy,“ usmála se na mě přisedící profesorka a já jí úsměv, poprvé za osm let, opětoval.

Podíval jsem se na číslo.

Ale ne.

To snad ne. To nemůže být pravda.

Vytáhl jsem si číslo 7. Musel bych ho vynásobit, abych se přiblížil tomu, na které jsem se učil.

„Tak to máme... Národní obrození!“

Ne, to nemáme, paní profesorko. Máme podělanou smůlu.

Posadil jsem se na potítko, vzal do ruky propisku a hleděl na prázdný, depresivně bílý papír. O národním obrození jsem nevěděl zhora nic. Červený diplom se rozplynul, stejně tak i moje naděje na zdárné ukončení střední školy.

No to je konec.

Patnáct minut uplynulo jako voda a já nenapsal jedinou řádku. Napadala mě slova, spousta různých slov, ale ani jedno jsem před maturitní komisí nemohl použít.

Posadil jsem se před ně. Už nevypadali jako milí, nápomocní profesori, ale jako supi, kteří čekají na každou moji chybu. A tak jsem udělal to jediné, co mě v tu chvíli napadlo. Plán tak stupidní, že mi mohl buď vyjít, nebo mě odsoudit do pekel. Ale neměl jsem co ztratit.

„Vylosoval jsem si velice zajímavou otázku, páni profesori! Národní obrození! Co víme o národním obrození? Víme toho mnoho, ale ještě zajímavější by bylo podívat se na něj z filosofického hlediska. Řekněme si, co je to vlastně národ? Co je obrození?...“

Nikdy v životě jsem toho tolik naráz neřekl. Všechny otázky od zkoušejících jsem sprostě ignoroval, a když jsem skončil, jediné, na co vzomhli, bylo ukázat mi východ.

A tak jsem pokračoval.

Jsem si jistý, že jsem v polovině svého projevu citoval Gandalfa a latinské pojmy jsem nahradil elfštinou. Někde se tam mihl i Brumbál, kterého jsem pro účely maturitní zkoušky přejmenoval na Dobrovského. Což byl jediná člověk, na kterého jsem si v souvislosti s obrozením vzpomněl.

Nikdy v životě jsem toho tolik naráz neřekl. Všechny otázky od zkoušejících jsem sprostě ignoroval, a když jsem skončil, jediné, na co vzomhli, bylo ukázat mi východ.

pokračování na další straně >>

Před školou jsem se potkal s Petrem. Nashromáždil kolem sebe už pěknou řádku prázdných lahví od piva, ale když mě slyšel přicházet, načal jedno další a podal mi ho.

„Tak jak?“ přeptal se.

„Hvězdy září v září, ne?“

„Hvězdy. Tak co budeš dělat ty?“ zašklebil se Petr a přihnul si z piva. Napodobil jsem ho a ani jsem neměl chuť se do něj za tu poznámku navážet.

Nakonec jsem pokrčil rameny.

„Tak ti nevím, kámo. Je pořád dobřej nápad být youtuberem?“

Vyhlašování výsledků nás oba s Petrem zastihlo nepřípravené. A nejen proto, že jsme byli oba tou dobou pod parou.

Prošli jsme. Petra za samé čtyřky třídní propalovala pohledem a mně při gratulacích češtinářka ani nepotřásla rukou. Zasyčela jen něco o idiotech. Ze třídy jsme odcházeli s úsměvem na rtech.

„Prý můj ksicht už nechtějí ani vidět, tak mě nechali,“ ušklíbl se Petr, aniž bych se musel ptát. Dávalo to smysl. Dávalo to větší smysl než to, proč nechali projít mě. Ale darované čtyřce se na zuby nekouká.

Sotva jsme vyšli ze školy, hodil mi Petr ruku kolem ramen.

„Tak co teď, Franto? Přijímačky, vysoká? Vyrazíme do oho velkýho světa na vlastní pěst?“

„Já bych asi radši spal,“ namítl jsem a demonstrativně zívá.

„Ale prosím tě! Spát můžeš v hrobě!“

„Do toho mě jednou dostaneš.“

„Možná,“ zakřenil se Petr d'ábelsky, „Ale teď to chce dobrodružství. Vyrazit někam, všechno podělat, a zase začít znova. Máme celý život před sebou, víš? Jsme elita národa. Nic nás nezastaví.“

Neobtěžoval jsem se namítat, že Petrovy první přijímačky jsou už za dva dny. Ani jsem nemyslel na ty svoje. Udělali jsme maturitu, dokončili jsme tuhle prapodivnou školu, a co přijde dál, čert ví. Vyjedeme do světa, nebo třeba na Karlštejn. Bylo mi docela jedno, co teď bude. Sluníčko svítlo a myšlenkami mi příjemně houpalo vypité pivo.

Když jsem zvládl tohle, zvládnou i všechno ostatní, no ne?

„Tati! Tak si představ, já mám maturitu!“

„Nepovídej, Franto. Za tu čtyřku jsem musel tvoji češtinářce slíbit parkovací místo přímo před školou!“

(Úspěšný a lehce podnapilý maturant) Franta Bambaj

Na závěr téhle povídky a celého mého působení ve školním časopisu bych chtěla poděkovat všem, kteří si ji občas přečetli, třeba se u ní zasmáli, nebo se sami v některých situacích poznali. Každou kapitolu jsem psala tak dva dny po uzávěrce, v jedenáct večer. Já už mám svoji maturitu rovněž za sebou, překvapivě úspěšně. Zvládnete to taky. Věřím, že to do té doby na našem oblíbeném ústavu zvládnete přežít. May the odds be ever in your favour, a tak dále.

(Na přijímačky se učící, na seriály hledící)

Eliška Šafránková z (teď už bývalé) 8. F

Povídka na pokračování //

Ralf Samec

Spanilá jízda Ralfa Samce napříč časem a prostorem ANEB Cesta zpátky a zase tam
Historická epopej založená na ne příliš skutečných událostech

Kapitola třetí: Hodí si lasem, cesta časem

„Čekal na tu naši osudovou chybu,“ pronesl vlastník notebooku. Toho notebooku, odkud zrzek ukradl velice důvěryhodné soubory.

„Dva – dva roky jsme se bránili tomu podlému

slizounovi. A teď se nám stane taková pitomost!“ bědoval přisedící.

Oba černovlasí muži adolescentního věku uprostřed zahrady trůnili na plastových židlích u stolu z dřevotřísky, který ani neměl náter. U takového stolu

pokračování na další straně >>

si musíte dát pozor na dvě věci: můžete si zadřít třísku, dřevo si zadřít nemůžete.

Zato v posilce, tam si naložíte na benchi tři sta tun a to si zadřete tak, že si to ani nedokážete představit. A to je právě ten problém dnešní mladé generace – nemají žádnou fantazii. „Teď už bude určitě někde v desátém století. Už ho vidím, jak si s tím svým vymazleným popcornem (populární nebo taktéž spodinová kukuřice – pozn. autora) sleduje vraždu svatého Václava,“ klel „notebookář“.

„Mýlíš se! – Tou svou mašinou se může přenášet jen v čase, ne v prostoru.“

„Sklapni už, prosím tě. Může si tam dojít, zachce-li se mu. Musíme ho konečně už najít. Přece se nevypařil.“

„To si jako myslíš, že se vrátil zpět do půlky jednadvacátého?“

„Pochopitelně,“ zakřenil se mladík, jemuž Ralf Samec ukradl notebook.

„Proč by to ksakru dělal?“ oponoval přisedící.

„Jaks mohl udělat doktorát, u pána Jána!“ černovlasý adolescent už se chystal dát oči v sloup, ale v tu ránu si uvědomil, že by tím přišel o zrak, a to i přesto, že byla medicína poloviny jednadvacátého velice špičková. Navíc: i kdyby tento vědecký obor výrazněji pokročil, své oči už by ze sloupu asi nikdy nedostal; pak by se nabízela pouze transplantace očí... Ale to byl v té době vysoce riskantní doktorský (nikoli brankářský) zákrok.

Pokud mi nevěříte, zkuste příště poslouchat své učitele dějepisu! „Je takřka jisté, že se vrátil, pokud se mu stroj neporouchal. Uvažuj. – Ralf Samec sice patří k těm, co Pokud se vyplní naše i Ralfovy předpoklady, může klidně teď přivést živého Ježíše, bude-li chtít.“

„Co je to za kravinu, pro Krista Pána? Živýho Ježíše? Tím by de facto přepsal historii, přeci,“ podivil se druhý mladík.

„Podle mě má teorie duplikace při cestě časem platí.“

„Ne,“ vyprskl smíchy „notebookářův druh“. „Dle mého názoru je to jasný! Žádnej klon ti prostě nevznikne... Leda, že by prostě přivezl věci, o kterých víme, že se ztratili; svatý grál, Atlantida.“

„Atlantida?“ chystal se vysmát svému nejspíš kamarádovi právoplatný majitel nezvěstného notebooku, když vtom zapípal ne ptáček zpěvák, nýbrž Ultra hyper extra pecka tank vextra bezdotykový smart phone. „Můj algoritmus ho našel!“

„Kde?“

„Kilák za Brandejsem.“

„Musíme vyrazit. Škoda, že neumíš řídit, takhle za nás bude řídit ta dementní mašina bezpečně a pomalu,“ štouchl „notebookáře a smradfounáře“ poddruh. Ne však Bárta, nýbrž Alex.

Antal Stašek Junior, sexta

Beachvolejbalový turnaj

Po menších prodlevách máme konečné datum konání beachvolejbalového turnaje. Turnaj se bude konat 25. 6. v areálu ZS Mikulova.

Sportovní den

Letos se na konci školního roku vracíme k naší tradiční akci. Sportovní den na konci školního roku se bude konat ve čtvrtek 28. 6. Akce je určena pro celou školu.

Zprávy Senátu //

CO SE U NÁS DĚJE...

InterviewFest

Letošní novinkou Studentského Senátu je akce, kterou jsme nazvali InterviewFest. Letošním podtitulem je „Jsem žena!“. Pozvali jsme tedy úspěšné ženy v České republice, kterých se budete moci zeptat, jak dosáhly svého úspěchu. Akce se koná 20. 6. od 16 hodin v jídelně.

David Vostřez, 6. U

Okolní dění //

Za hranicí školního pozemku

Kvapem se nám blíží léto a období, kdy opustíme své domovy a vyrazíme na dovolené. Pokud nás letos tato snaha odpočinout si zavede za hranice České republiky, čeká nás jedno nové překvapení. Asi už každý si zvykl, že při cestování po velké části Evropy je překračování hranic velmi snadná věc. Dnes již de facto poznáme, že jsme v jiném státě, jen za pomoci sms zprávy našeho operátora (typu: "Vítejte v zemi xy, do ČR voláte, píšete sms za tolik a tolik..."). Tak dnes vypadá Evropa. Ačkoliv již několik let docházelo ke snižování cen za užívání služeb telefonních operátorů (tzv. zastropování), letos přišlo to, na co mnozí čekali od doby, kdy se Evropská unie pustila do snahy odstranit tyto příplatky vznikající užitím mobilního telefonu mimo území domovského státu jedince. A tak je to tu. EU schválila legislativu, která odstraňuje roaming mezi členskými státy.

Dobrá zpráva je zároveň i ta, že se to netýká pouze posílání zpráv či telefonování, nýbrž i užívání mobilních dat. Ačkoliv je dobré se před odjezdem informovat u operátora na konkrétní podmínky, zjednodušeně se dá říci, že takový tarif, jaký užíváte v ČR, budete mít k dispozici i v zahraničí, a to bez jakýchkoliv příplatků.

A co se událo dál? V republice, tedy rovněž na našem ústavu, jako každý rok v květnu proběhly maturity (více v článku od Moniky Němcové z 5. P).

Prezidentské volby ve Francii v květnu vyhrál netradiční politik Emanuel Macron se svým hnutím En Marche! Nyní se mu podařilo zabodovat i ve volbách parlamentních a vypadá to tedy, že s hnutím

République en marche! bude mít možnost prosadit svůj program.

V Británii parlamentní volby v termínu blízkém těm francouzským nemají jasného vítěze. Konzervativci sice vyhráli, ale nemají parlamentní většinu. Vítězem je tedy spíše Jeremy Corbyn (Labour Party), kterému se povedlo zabodovat především u mladých voličů a získat nikým u této strany nepamatovaný nárůst preferencí.

Na české politické scéně se svými stabilními 30 % bodů, které si v průzkumech drží, dominuje hnutí ANO, na kterém se na rozdíl od sociální demokracie vládní krize v průzkumech veřejného mínění příliš neodrazila. V USA prezident Donald Trump čelí obří kritice kvůli některým členům svého kabinetu, kteří byli v komunikaci s Ruskem.

V Kazachstánu začala výstava Expo 2017 zaměřená na obnovitelné zdroje energií.

Černá Hora se stala oficiálně 29. členským státem NATO.

Česká republika převzala předsednictví Výboru ministrů v Radě Evropy.

Zemřela bývalá poslankyně Národního shromáždění Božena Fuková, která se spolu s dalšími třemi poslanci (Gertruda Sekaninová-Čákrťová, František Kriegel a František Vodsoň) rozhodla hlasovat proti přijetí Smlouvy o dočasném pobytu vojsk Varšavské smlouvy na území ČSSR po srpnu 1968.

Ondřej Černý, 3. Y

Slovo šéfredaktora //

Poděkování

Ačkoliv se Tereza Ottová rozloučila sama v úvodníku, dovoluji mi vyjádřit jí poděkování za pozůstalou redakci. Redakce se sice nezahalila do smuteční, černé barvy, nicméně i tak lituje odchodu Terezy Ottové, šéfredaktorky a zakladatelky Zpravodaje, který díky ní

vycházel (vychází a doufejme, že – i bez ní – bude do budoucna vycházet) od září roku 2014. Takový šéfredaktor periodika, jako je tento, musí být nejen dobrý organizátor a redaktor, ale zároveň i grafik a občas i dráb, aby se dodržely všechny termíny.

pokračování na další straně >>

Všech těchto rolí se zhostila s noblesou sobě vlastní a díky ní zde mohu, jako nový šéfredaktor, psát tyto řádky do školního časopisu Zpravodaj Gymnázia Opatov. Myslím si, že si díky její obětavé práci Zpravodaj ocenění mezi školními časopisy plně zaslouží (více v článku Máji Šafaříkové a Světlany Fleischmannové).

Tato citelná ztráta není však jediná. Mimo Terezu nás opouští ještě další členové maturitního ročníku 2017 — Eliška Šafránková (z třídy F), Klára Feltlová (F) i občasní přispěvatelé jako Eva Pospíšilová (E), Ondřej Knor (E) nebo bývalý student třídy X, Dominik Kůta. Doufám, že nikdo nebyl opomenut...

Pokud se vrátím k tomuto číslu, naleznete v něm rozhovor s panem profesorem Vondrlíkem. Na rozdíl od toho dnes již velmi proslulého rozhovoru s panem profesorem Bauerem (číslo z února 2017), jenž byl přehlídkou rafinovaného sledu otázek redakce (se snahou získat alespoň špetku informací) a ještě rafinovanějších, nic neříkajících odpovědí, je tento rozhovor v podstatě vůči rozsahu odpovědí na otázky chudý. Pár sezení navíc s panem zástupcem by jistě vydalo na knihu (alespoň útlejší nepochybně). Nicméně mu je třeba poděkovat za to, že se s námi o svých názorech podělil, a věřím, že rozhovor s ním může být pro mnohé velmi inspirující.

A že těch idejí je... Nový šéfredaktor, dokončiv

přepis tohoto rozhovoru, zjistil, že má dost stránek textu na to, aby interview mohl vydávat na pokračování celý následující školní rok. Následoval tedy spor perfekcionisty, hájícího zachování znění v co nejautentičtější podobě, s realistou, který preferoval jakékoliv znění, které by mohl i vydat. Kompromisní řešení, k němuž, už překonav svoji disociativní poruchu identity (čtete rozdvojení osobnosti), došel, snad uspokojilo oba tábory. Tento rozhovor proto v celé své kráse („...a šíři,“ dodává realista) bude k dispozici na webových stránkách školního časopisu (ano, máme i webové stránky... které jsou mimochodem tak aktuální, že v červnu 2017 zde najdete poslední číslo z června 2016).

V tomto čísle nejspíše mnoho rozdílů ve změně v redakci nepoznáte (alespoň v to pevně doufám). Do budoucna se nám hlavou honí různé nápady, které se buď v příštím ročníku zhmotní, či zaniknou v etheru. Proto nebudeme raději nic slíbovat, ale co slíbit můžeme, je naše ochota toto celoškolské dílo vytvářet i nadále. Pokud byste snad chtěli přispět svoji špetkou, mějte na paměti, že dveře do naší redakce jsou otevřené komukoliv.

Jménem celé redakce přeji příjemné čtení a krásné prázdniny!

Ondřej Černý, 3. Y

Mnohokrát vám děkujeme za pozornost.

Jsme též velmi vděční paním profesorkám Věře Dittrichové a Lucii Vegrové za nezbytnou korekturu. Až budete Zpravodaj likvidovat, vyhodte jej prosím do tříděného odpadu.

Mějte se krásně a příště na viděnou.

Radka Buková | Ondřej Černý // šéfredaktor, grafické zpracování | Kateřina Dvořáková | Světlana Fleischmannová | Pavel Kolský | Monika Němcová | Tereza Ottová // šéfredaktorka ve výslužbě, ilustrátorka čísla | Kristýna Peňásová | Antal Stašek Junior | Mája Šafaříková | Eliška Šafránková | Veronika Šimonková | David Vostřez | Dominik Zámyslický